

Bernard Kobierski *20. 8. 1925

Katka:

Na podzim roku 2011 se k nám dostala skvělá příležitost. Díky projektu Příběhy našich sousedů organizace Post Bellum jsme si mohly vyslechnout si příběh pamětníka s vazbou na Prahu 3 a zpracovat jej. Paní učitelka Otýlie Pánková to zadala 8. třídě Základní školy Chmelnice. Všichni byli nadšení a dali jsme dohromady 4 skupiny!

Niky:

Naše skupinka, Michaela Václavková, Kateřina Kasalická, Kristina Pechová, Veronika Hrušková a Nicol Friedmanová, si vybrala Bernarda Kobierského, který žije v domově veteránů v Břevnově.

Verča:

Přivítal nás usměvavý pán a hned při podepisování souhlasu s nahráváním zažertoval. Při schůzce byla přítomna i jeho dcera, která ho doplňuje.

Kiki:

Bernard Kobierský se narodil 20. 8. 1925 v (Dolních Bludovicích), okres Český Těšín a měl 5 sourozenců.

„Český Těšín byl postupně obsazen Poláky i Němci, kteří dávali své muže na frontu. Ale doma se muselo také něco jíst. Takže posílali na nucené práce. Museli okopávat brambory a řepu,“ vysvětluje Bernard, který byl v 17 poslán také do rajchu:

(hudba podjezdová-kopání krumpáčem/lopatou)

04:33-08:05 (sedlák, pauzy, vystříhat, útěk-nejzajímavější, 17)

(hudba podjezdová-kroky/běh)

Míša:

„Možná je důležité, že si někteří myslí, že když byl Čech v Anglii, že byl letec, ale to byli ti Českoslovenští piloti, to vlastně byly celé oddíly, ale tohle nebyl, on se přihlásil do Mezinárodního oddílu,“ dodává jeho dcera Hana Skálová:

08:42-09:59 (nemocnice, cvičiště, tankista - pěkný)

Jelikož v Anglii nebyla kasárna, museli vojáci spát po zabavených hotelech.

(hudba podjezdová-cvičení-pískání apod.)

Na frontě byl 2x raněn. Jednou ve Francii a podruhé v Itálii v Monte Cassinu:

10:38-11:04 (raněn - Monte Cassino 2, dostal kříž, zaučil se radistou)

(podjezd –střelba/morseovka)

Katka:

Mimo příběh jsme se zeptali, jestli má pan Kobierský nějakou historku.

„No, historku, tam to bylo s prominutím o hubu,“ říká p. Kobierský, ale přece jen si na jednu vzpomene:

V Anglii musel chodit na mše a tam si ho oblíbil farář, který objížděl na mopedu vojáky, kterým pomáhal. Při společných obědích se Bernard učil odposloucháváním anglicky, a když se loučili, tak dostal Shakespearovu knihu.

Niky:

Po válce začal studovat v Oxfordu. Záhy dostal zprávu, že jeho maminka onemocněla, a tak se musel urychleně vrátit do Československa:

(13:02) 13:23-14:14 (studoval v Oxfordu, jel do ČSR. Ale komunisté ho nepustili zpět.)

Poté co se vrátil do vlasti, chtěl vystudovat Vysokou školu ekonomickou v Polsku, tam už ho bohužel nepustili, a tak se stal učněm v obchodě s potravinami.

Verča:

15:12-16:14-(ČSPLO+manželka)16:21-16:42(pokr. manželka)

Po nějaké době nastoupil do Technoplynu a tam pracoval celý život.

Svoji manželku si bral v roce 1957 a žili spolu 51 let.

(podjezdová happy end/svatební)

Během rozhovoru nám to bylo jasné, ale přece jenom jsme se zeptali: 24:37-24:50

Protože bojoval na západě, byl sledován STB:
24:55-25:11(dodává, jak to bylo doma)

Kiki:

V 50. letech si za válečný žold z Anglie pořídil se třemi kamarády činžovní dům v Seifertově ulici v Praze 3. Komunisté dům samozřejmě zabavili a v roce 1991 byl dům navrácen zpět.

Míša:

Pan Kobierský žil celou dobu v Praze 7 a po smrti manželky se přestěhoval do Domova veteránů ve Vojenské nemocnici v Břevnově, kde jsme ho navštívili i my. Má dvě děti a je čtyřnásobným dědečkem.

Návštěvu jsme si užili a tímto děkujeme paní učitelce Pánkové, za organizaci Post Bellum Magdaléně Benešové, panu Kobierskému a jeho dceři.

Zpracovali: Kateřina Kasalická, Michaela Václavková, Kristina Pechová, Veronika Hrušková a Nicol Friedmanová.